



## Het tuberculoseverhaal van Kurt Van Eeghem

*Bekende Vlaming Kurt Van Eeghem maakt er geen taboe van dat hij als jonge man getroffen werd door de ziekte tuberculose. Het e-learning team van de VRGT had een boeiend gesprek met hem over zijn ervaringen met de ziekte. Zijn getuigenis vormt een onderdeel van de online opleiding 'Eerste hulp bij tuberculose' die momenteel door vele gezondheidswerkers gevolgd wordt.*

Artikel uit VRGT Nieuwsbrief  
Overname toegestaan mits uitdrukkelijke bronvermelding

Brussel, augustus 2015

## Een bronchitis?



‘De ziekte trof mij in 1979, ik was toen 27 jaar. Ik was op dat ogenblik net afgestudeerd aan de Theaterschool in Amsterdam. Ik had een eigen theatergezelschap opgericht, Het Ei, maar het liep niet echt zoals het hoort. Er was een crisis hier en de markt stortte in elkaar. We gingen dan maar veel in Nederland spelen, want dat bracht meer op.

We waren jong, vrolijk en opgewekt. Ik was in de fleur van mijn leven. Een jong beest zeg maar (lacht). De wereld ging open en het succes kwam. Maar ik moest alles alleen doen: het schrijven, het regisseren, de decors bouwen, het licht opstellen enzovoort. Ik was heel actief, altijd maar bezig en zat in een soort van permanente stress-situatie. We waren continu op de baan, kregen slechte voeding binnen... Ik had een bronchitis en moest altijd hard kuchen, was behoorlijk vermagerd, maar ik bleef ermee rondlopen en ging maar door.

Tot op het moment dat ik na een voorstelling de boxen aan het wegbrengen was naar de camion. Ik begon te hoesten – en sorry, nu wordt het een beetje plastisch – er vloog een vlok bloed over de box. Toen werd het echt wel nodig om naar de dokter te gaan.

## Diagnose open longtuberculose

Mijn toenmalige huisarts – Dr. Aerts, een heel bijzondere man – had gelukkig een röntgentoestel in zijn praktijk. Hij stelde de diagnose open longtuberculose. De hoestaanvallen waren zo ernstig dat ik het gevoel had dat ik mijn longen ging uitspuwen. Dat is de waanzinnige macht van tbc. Ik zie me nog staan aan de lavabo: adem aan het zoeken, lucht aan het zoeken, in die mate dat ik dacht: “ik ga eraan”. Ik heb doodsangsten uitgestaan... Niet zo gek lang voor 1979 stierven de mensen massaal aan tuberculose, want er waren geen medicijnen. Eigenlijk ben ik door het oog van de naald gekropen...

## Behandeling

Als behandeling moest ik 900 eenheden antibiotica nemen, plus Rifampicine en ook vitamine B12. Ook moest ik van die speciale yoghurts eten. Dit 9 maanden lang zonder onderbreking. Het was moeilijk om trouw te blijven aan die antibiotica. Maar de dokter had erop gehamerd dat ik de hele kuur moest uitzitten tot op de laatste dag, want de Kochbaci is een vindingrijk beestje!

Toen begon de kuur en kon ik niets meer doen. Ik woog ergens in de 40 kg en was totaal uitgemergeld. Goede vrienden gingen met vakantie en vroegen me om 6 weken op hun huis te passen. Dat was een prachtige villa temidden van de dennenbomen. Ideaal!

Het enige wat ik kon was slapen, naar de winkel gaan om eten te kopen, terug slapen, wakker worden en eten klaarmaken, en dan terug doodmoe gaan slapen. Die eerste week sliep ik elke dag ongeveer 22 uur en was ik slechts 2 uur op “om te leven”. De vitaliteit was helemaal weg.

## Herstel

Maar dan kwam het herstel. Dat was het fenomenale van de therapie: elke dag ging het een stukje beter en na één week vond ik al dat ik een fantastische ziekte had (lacht)! Want iemand die elke dag vooruitgang maakt, die kan alleen maar gelukkig zijn. Ik begon dan ook te lezen, ik las fictie. Eerst een uurtje en dan viel ik weer in slaap. Maar stilaan kon ik langer lezen en heb ik boeken verslonden, de beste die ik ooit heb gelezen.

Ik voelde me beter worden, de hoest ging weg en de grammetjes kwamen er vanzelf bij. De penicilline heb ik met hopen binnengekregen maar echt vervelende nevenwerkingen heb ik eigenlijk niet gehad. Er was wel een eerder indrukwekkende bijwerking... Ik durf het bijna niet te zeggen maar ik had een enorm opgewekt libido. Daar had de dokter mij trouwens voor gewaarschuwd (lacht). Maar het meest aangename was het terugwinnen aan kracht.

## Beter voorkomen dan genezen

Eigenlijk had ik me nooit gerealiseerd dat ik het veel te ver had laten komen, ik had die bronchitis niet mogen verwaarlozen. Ik was er gelukkig nog op tijd bij maar ik heb wel een uitbrander gekregen van de dokter. Maar ik dacht destijds, ik kan de wereld aan. Mijn tv-carrière piekte, ik werd wereldberoemd met *Hitring* (lacht), ik won de HA! van Humo, dus ik negeerde dat gewoon. Het was een euforische toestand.

## Besmetting

Waar en hoe ik de ziekte opgelopen heb, dat weet ik gewoonweg niet. Ik leefde in de roes van het moment. Er waren zoveel problemen op te lossen in verband met het theater. Ik sprak met zoveel mensen, ik moest veel spelen... Ik heb niemand gekend die besmet was.

Tbc wordt niet zo makkelijk overgedragen als een griep, maar er is toen ook een contactonderzoek geweest. Geen georganiseerde screening zoals dat nu proactief gebeurt. De huisarts vroeg gewoon of de mensen waar ik veel contact mee gehad heb, eens konden langsgaan bij de dokter.

## Geen taboe



Mijn omgeving was trouwens niet bang voor het risico op besmetting. Het was meer een algemene reactie van “blijf uit de buurt” zoals met een andere ziekte. Een vriend gaf me een truitje en daar stond op: “TBC for you and me”. We gingen er vrolijk mee om, maar ik volgde wel stringent de behandeling en nam mijn verantwoordelijkheid. Ik wou niemand in de problemen brengen. Na één week medicatie was ik trouwens niet meer besmettelijk.

Wat ik heel belangrijk vind, is open kunnen praten over tuberculose. Het is een ziekte als een ander, je moet de ziekte uit de taboesfeer houden. Ik kwam gelukkig niet uit een

milieu waar mensen angstige krampen krijgen of overreageren. Mijn omgeving was niet taboe-gevoelig, er werd vrij en ruim over alles gedacht. De grootste genieën, zeker uit de kunstwereld, kregen ook tuberculose of zijn eraan gestorven. Ja, ik ben in goed gezelschap (lacht)!

## Anders gaan leven

In die periode van ziekte heb ik veel nagedacht over dingen, over wat ik miste, over onze kwetsbaarheid in het leven. Ik werd me bewust van mijn verantwoordelijkheid. Toch zou ik het niet meer terug willen meemaken. Ik moest nog een tijd lang elk jaar op controle om een foto te laten maken van de longen. Er is een blijvend letsel op de long. Maar ik ben gezond gaan leven. Ik ging veel zwemmen, rookte niet, begon op een beschaafde manier te drinken en met de tijd om te gaan enzovoort... Ik ben nog bang voor vocht en ga bv. bijvoorbeeld nooit in een tent logeren. Je zou kunnen zeggen dat ik op mentaal vlak meer oplettend ben gaan leven, dat ik niet meer à fond ga. Ik weet dat dit nodig is.



Nu ben ik 63 en ik voel me vrolijk en blij. We zijn 35 jaar later en tuberculose heeft geen invloed meer op mijn leven!

*Françoise Driesens*